

битка, но няма да им се даде да го върнат, няма да падне в ръцете им жив.

И колкото приближаваха града на трите реки, толкова повече Орфей мислеше за своето опасно бягство. Той не гледаше вече зелените брегове, не се любуваше на тежките, гъстолистнати върбови клони, които с върховете си докосваха мътната вода и се отражаваха в сянката на завоите. Само от време на време махаше с ръка, защото над главата му прелитаха комари, макар че още не беше се мръкнало.

При един гол бряг, дето имаше явни следи от брод, Кир изведе лодката и я завърза за един корен. Направиха кратко съвещание. Решиха да пътуват още малко, докато да се мръкне, да завържат лодката някъде на по-затулено място и като се завият по-добре и презглава, за да не ги хапят комарите, да пренощуват. На другия ден ще карат по-бавно, та към привечер да стигнат до града. Ще оставят лодката в някой гъст шавар, ще се вмъкнат в града по тъмно и на другия ден призори ще излязат оттатък. Там ще се разделят — Орфей ще поеме пътя за своя роден край, а Кир и Траян ще се върнат. Това бяха плановете на Кир. Траян и Орфей, слушаха и само кимаха с глави. И в същото време Орфей си мислеше — кога на Кир му оставаше толкова време да мисли за всичко? Ето, по цял ден опъва лопатите, а никога не е охнал, никога не е казал, че е уморен, и винаги е мислил за всичко, и всичко е предвиждал, и всичко знае, и всичко става по неговия план, така както трябва да стане. Чудно момче, прекрасен другар, умен мъж!

Мръкна. Върху лодката налитаха вече цели облаци комари. За да могат да изберат по-хубаво място за нощуване, тримата пътници хвърлиха по една дреха върху главите си. И все пак, комарите